

Zeli so Knes kejžn netwari, da džielaju podarmo, kotsi ju twarja. Ps. 127,
 1. Lutherus: praji „daj knesej kejžn twaricž, a hospodaricž, neyan jemu do
 „jeho skutka jemu bluscha sa to bo staracž, tebi pak niz; pschetož schtuž hospodar
 „je, a hospodari, nech ton bo stara. Sskuschali wele do doma, njetkda, Boh
 „je wetschi dyžli-dom. Kiž Nebjo a semju napelni, budže schak jemu kejžn pel-
 „nicž moz. Schto je njetk džiw, so wele do doma bluscha, dzejž Boh hospodar
 „neje? dokelž teho newidžich, kiž tu kejžn pelnicž dyrbi, tehodla sawjeszje
 „dyrbja schitke kuty prosne byčž; dnž pak na njeho ladach, da nidy nepyt-
 „nesch so jedyn kut prosny je, tebi bo sda, so scho polne je a je tejsch schitko
 „polne. Neje pak polne, da je twoje widženje we wini, jako slepeho, so wou
 „blonzo newidži. Schtuž pak prawje widži, temu wobroczi Boh to słowo
 „a nepraji: Wona bluscha wele do doma: ale wono wele dje sdoma.“
 Kneže! daj jeno wjeru a Luboš a posnacžje twojeje wohle, so bych, dokelž
 džielacžer swojeje sdy dostojny je, schitko we wjeri stwojeje ruti docžakal,
 ale rejsch potom jako swjerny hospodar schitko tak wnjawat, kžomuž ty jo
 samne a sa druhich dal by, a nicžo ktwojej necžeszi ukutowal. Pschetož
 moj kaschčž je twoj a bohaty dosž.

Nech ja, kajž wotrocžk, posluham, nedopnschčž druhim starosžam.